

[Bomholt.]

med eet ord —, man søger bevidst at ignorere den. Den første betænkning fra videnskabskommissionen blev fremsat på korrekt måde og medførte positive resultater. Samme fremgangsmåde burde have været anvendt nu. Den rigtige fremgangsmåde havde været denne: underudvalgene afgiver deres redegørelse med tilhørende materiale til plenum, plenum behandler dette materiale og ned sætter derefter en redaktionskomité til udfærdigelse af en betænkning; betænkningen tilstilles gennem ministeren rigsdag og offentlighed, og derefter kan ministeren fremsætte sit lovforslag.

Hvad ved rigsdagen i dag? Der foreligger ingen betænkning på rigsdagsmedlemmernes bord, de elementære oplysninger mangler, baggrunden for det stillede lovforslag mangler. Videnskabskommissionen har først nu begyndt bearbejdelsen af et par betænkningssudkast fra underudvalgene, og det materiale, som disse betænkninger er baseret på, er overhovedet ikke forelagt kommissionen endnu. Et forslag må hvile på en betænkning, når ministeriet har tilrettelagt arbejdet som i dette tilfælde, og ikke omvendt. Det er ikke betænkningen, der skal skæres til efter lovforslaget. Den underudvalgsbetænkning, der i går blev behandlet i videnskabskommissionen, stiller forslag om $2\frac{1}{2}$ mill. kr. pr. år. Betænkningen har eksisteret en tid, såvidt det kan forstås, uden at kommissionen er blevet gjort bekendt med den, og det har ikke været muligt at få at vide, hvorfor betænkningen er blevet holdt tilbage. I bemærkningerne til lovforslaget står der, at videnskabens ønsker går ud på $2\frac{1}{2}$ mill. kr. Der står ikke „videnskabskommissionens“, men „videnskabens“. Hvor har den højtærede minister denne viden fra? Det fremgår ikke af bemærkningerne til lovforslaget og ej heller af fremsættelsestalen. En underudvalgsbetænkning kan ikke tilstilles ministeren eller offentligheden, før den har været forelagt plenum — det er klart. Der foreligger utvetydige udtalelser om, at underudvalgenes formænd ikke har henvendt sig til ministeren, de har ikke brudt den parlamentariske orden, de har handlet korrekt. Jeg kan ikke indse, at videnskabskommissionen nu overhovedet kan afgive en samlet betænkning, idet parlamentarikerne

jo faktisk er spændt ud af arbejdet i kommissionen. Nu er det her i rigsdagen, det foregår. Hvad der foregår i videnskabskommissionen er en slags skinmanøvre, idet vi politikere jo umuligt kan underskrive en eventuel betænkning. Vi kan i hvert fald kun gøre det ved at indføre en reservation, et særvotum, hvori vi fralægger os medansvaret for betænkningens indhold. Kommissionen er, hvad dette punkt angår, faktisk sprængt. Vi parlamentarikere er blevet sat udenfor døren. Jeg har på mit partis vegne fremsat min anke overfor kommissionens højtærede formand, men denne har udtrykkeligt henvist til ministeren som den ansvarlige. Jeg er ministerens betjent — sagde den højtærede formand. Og naturligvis er det rigtigt; ministeren har det hele og fulde ansvar for den skete tilsidesættelse, det skete brud på kommissoriet.

Jeg beklager meget, at ministeren ikke har haft tillid til kommissionen eller den tilstrækkelige agtelse for dens arbejde. Ministeren har foretrukket solospillerens rolle, men det besynderlige er, at ministeren har bygget hele sin viden, det konkrete, forslaget om beløbet, selve grundtanken om en fond, begrundelsen for fonden og meddelelsen om de opgaver, der tænkes henlagt til fonden — hele sin viden på videnskabskommissionens underudvalgsbetænkning, den betænkning, der først nåede frem til plenum, da lovforslaget var fremsat her i tinget. Og det er jo et rent tilfælde, at denne førstebehandling af forslaget finder sted, efter at der overhovedet har været møde i videnskabskommissionens plenum. Det kunne lige så let være sket, at vi her i tinget havde behandlet forslaget, inden det overhovedet havde været til en førstebehandling i videnskabskommissionen.

I sin begrundelse for forslaget vendte den højtærede minister sig ved fremsættelsen med forbavsende polemisk skarphed mod finansudvalgets højtærede formand, det ærede medlem hr. Jensen-Broby. I ministerens irettesættelse — det står i folketings-tidenden sp. 1999 — kaldes det ærede medlem hr. Jensen-Broby til orden; man skal ikke tale for meget om videnskabens praktiske opgaver, vi taler her om „anvendt videnskab“. Og så hedder det, idet jeg udbeder mig formandens tilladelse til et citat: „Men det ville være afgørende forkert